

שֵׁשׁ הַשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת וְהַפְּקָדוֹן הַנֶּאֱמָן

ספור מופלא על אמונה בה',
ועל כחה של מצוות הצדקה.

הָיָה פַּעַם אִישׁ חָסִיד וְצַדִּיק
שָׂאֵהָב אֶת ה' בְּכָל לְבוֹ.

פַּעַם אַחַת הָיָה לְחָסִיד כֶּסֶף
רַב, אֲךָ הוּא יָרַד מִנְכָּסוֹ
וְנַעֲשָׂה עָנִי.

אֵף עַל פִּי שָׁהָיָה עָנִי, הוּא
שָׂמַח בְּחִלְקוֹ וְהַמְּשִׁיךְ לַעֲבֹד
אֶת ה' מִתּוֹךְ אֲהָבָה.

שִׂמְחָה פְּנִימִית
מִדְּבָקוֹת בֵּה' ←

אֹר הָאֱמוּנָה
שִׂמְאִיר אֶת הָעֲבוּדָה ←

יום אחד, כאשר חרש בשדה,
קרה נס!

פגש אותו אליהו הנביא זכור
לטוב, אבל הוא התחפש
לערבי פשוט.

אליהו פנה אל החסיד
בהצעה מוזרה מאוד...

אָמַר לוֹ אֱלֹהֵינוּ: מִן הַשָּׁמַיִם הַחֲלִיטוּ לָתֵת לָךְ שֵׁשׁ שָׁנִים טוֹבוֹת
שָׁל עֶשֶׂר וּבִרְכָּה!

אָבֵל יֵשׁ לָךְ בְּחִירָה: מָתִי אֶתָּה רוֹצֶה אֶת הַשָּׁנִים
הָאֵלֶּה? עַכְשָׁיו? אוֹ אוֹלֵי בְּסוֹף יָמֶיךָ, כְּשֶׁתְּהִי זָקֵן?

הַחֲסִיד הָעֲנִי חָשַׁב שֶׁאִישׁ
הַזֶּה הוּא רַק קוֹסֵם אֲשֶׁר מֵשֹׁר
מִנְסָה לְבַלְבֵּל אוֹתוֹ.

הוא אָמַר לוֹ: אֵין לִי מָה לְתֵת
לָּךְ, עֲזֹב אוֹתִי בְּשָׁלוֹם!

אָךְ אֲלִיָּהוּ לֹא וָתַר, וַחֲזַר שָׁלַשׁ
פְּעָמִים עִם אוֹתָהּ הַנְּשִׂאָהּ.

הַחֶסֶד הַחֲלִיט לְלַכֵּת הַבֵּיתָה
וּלְהַתְיַעֵץ עִם אִשְׁתּוֹ הַצַּדִּיקָה
וְהַכֹּשֶׁרָה.
הוּא סֵפֶר לָהּ עַל הָאִישׁ בַּשָּׁדָה.
אִשְׁתּוֹ, שֶׁהֵיטָה מְלֵאֵת אֲמוּנָה
בֵּה', אָמְרָה לוֹ מִיָּד:
לֵךְ וְאָמַר לוֹ: הֵבֵא אֶת הַשָּׁנִים
הַטּוֹבוֹת עֲכָשׂוּ!

הַחֲסִיד חָזַר לַשּׂדֵה וְאָמַר
לְאֵלֵיהֶו: אֲנַחְנוּ רוֹצִים אֶת
הַבָּרָכָה עַכְשָׁו! אָמַר לוֹ אֵלֵיהֶו:
לֵךְ לְבֵיתְךָ, הַבָּרָכָה כְּבֹר שָׁם.

וּבְאוֹתוֹ רָגַע מִמָּוֶשׁ, יָשְׁבוּ בָנָיו
הַקְטָנִים בַּבַּיִת, חָפְרוּ בְּעָפָר...
וּמָצְאוּ אוֹצָר גָּדוֹל
שִׁסְפִּיק לָהֶם לְשֵׁשׁ שָׁנִים!

עוד לפני שנכנס החסיד לחצר,
שמע מאשתו את הבשורה
המשמחת.

הוא לא קפץ משמחה על הכסף...
אלא מיד עצר, הביט לשמים,

והודה לקדוש ברוך הוא בכל
לבו על החסד והרחמים.

מָה עָשִׂיתָה אִשְׁתּוֹ הַכְּשֶׁרָה עִם כָּל הָעֶשָׂר הַזֶּה?
הִיא אָמְרָה לְבַעֲלָהּ: הִקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עָשָׂה עִמָּנוּ חֶסֶד שֶׁל אֲמָת.
בּוֹאוּ נִקְדִּישׁ אֶת שְׁשׁ הַשָּׁנִים הָאֵלּוּ כְּדִי לַעֲשׂוֹת גְּמִילוּת חֲסָדִים לְאַחֲרֵיכֶם,
אוֹלֵי ה' יִרְאֶה וַיּוֹסִיף לָנוּ מִשְׁלוֹ.

בְּכָל יוֹם וַיּוֹם נָתַנוּ הַחֲסִיד
וּמִשְׁפַּחְתּוֹ צְדָקָה וְאָכְלוּ
עִם עֲנִיִּים.

הָאִשָּׁה קָרְאָה לְבָנָהּ הַקָּטָן
וְאָמְרָה לוֹ מְשִׁימָה חֲשׁוּבָה:
בְּנִי, כָּתֹב בַּסֵּפֶר הַזֶּה אֶת כָּל מָה
שֶׁאֲנִיחֵנוּ נוֹתְנִים לְצְדָקָה!
וְכֹךְ הַיָּלֵד עָשָׂה בְּמִסִּירוֹת רַבָּה.

עָבְרוּ בְּדִיּוֹק שֵׁשׁ שָׁנִים שֶׁל חֶסֶד וְנִתְיָנָה.
אֵלֶיהוּ הַנָּבִיא חָזַר לְבֵיתוֹ שֶׁל הַחֲסִיד וְאָמַר לוֹ:
אֵלֶיהוּ הַנָּבִיא חָזַר לְבֵיתוֹ שֶׁל הַחֲסִיד וְאָמַר לוֹ:
הִגִּיעַ הַזְּמַן. אֲנִי מִבְּקֹשׁ לְקַחַת בַּחֲזָרָה אֶת הָעֶשֶׂר שֶׁנָּתַתִּי לָךְ.

הַחֲסִיד לֹא כָעֵס וְלֹא בָכָה. הוּא אָמַר:
כְּשֶׁלִּקְחָתִי, לִקְחָתִי רַק בְּעֵצַת אִשְׁתִּי.
וְגַם כָּעֵת אֲחִזִּיר רַק בְּעֵצָתָהּ.

הוּא שָׁאַל אֶת אִשְׁתּוֹ, וְהִיא עָנְתָה
בְּחִכְמָה עֲצוּמָה:
אָמַר לְזִקֵּן - אִם תִּמָּצָא אֲנָשִׁים
שֶׁנֶּאֱמָנִים וְשׁוֹמְרִים עַל הַפְּקָדוֹן
יֹתֵר טוֹב מֵאֲתָנוּ... תֵּן לָהֶם אֶת הַכֶּסֶף!

רְאָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶת דְּבָרֵיהֶם הָאֲמִתִּיִּים וְאֶת צְדָקָתָם.
ה' רְאָה שֵׁיהֶם לֹא שָׁמְרוּ אֶת הַכֶּסֶף רַק לְעֵצָמָם, אֲלֹא עָשׂוּ בּוֹ מַצּוֹת!
מִיד הֶחֱלִיט ה' לְהוֹסִיף לָהֶם טוֹבָה עַל טוֹבָה,
וְהֵם נִשְׁאָרוּ עֹשִׂיִּים וְשֹׂמְחִים לְכָל יְמֵי חַיֵּיהֶם!

הַמְשׁוּאַה שֶׁל הַפִּקְדוֹן הַנֶּאֱמָן:

מָמוֹן בְּלִי חֶסֶד = נִגְמַר אַחֲרֵי שֵׁשׁ שָׁנִים (כְּמוֹ חֲלוּם).

מָמוֹן + גְּמִילוֹת חֶסֶדִים = נִשְׁאָר לְתָמִיד, וַיִּבֵּא בִּרְכָה לְעוֹלָם!

הַכֶּסֶף שֶׁלָּנוּ הוּא רַק פִּקְדוֹן נֶשֶׁה' נוֹתֵן לָנוּ כְּדֵי לַעֲשׂוֹת טוֹב.

כָּתוּב בַּנְּבִיא: וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה - שְׁלוֹם!
כֹּאֲשֶׁר יִהְיוּ יוֹדְעֵי שְׂכָל מָה שֵׁישׁ לוֹ שִׁיחַ לָהּ,
וְהוּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בַּדְּבָרִים כְּדִי לַעֲזֹר לְאַחֲרִים,
ה' אוֹהֵב אוֹתוֹ, שׁוֹמֵר עָלָיו, וּמַבִּיא שְׁלוֹם עָלָיו וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

